

Ραμφός (6)

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τὸν ἕκτον διατρέχομεν καὶ δέκατόν μας χρόνον
καὶ μένει πάλιν ἔδρα μας ἡ γῆ τῶν Παρθενῶνων.

Ἔτος χίλια κί' ὀκτακόσα κί' ἐνενηντα σὺν ἐννια.
νέοι πόλεμοι λυσσώδεις μὲς ἴστον ψεύτη τὸν ντουνηῖα

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὁμως μέρη — δέκα φράγκα καὶ ἴστο χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῆ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγκα, κί' ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Εἰκοστή τοῦ Μαΐου κί' ἐννάτη
κί' ἐργασία Βουλῆς γοργοτάτη.

Ποῦντος ἐξῆντα πέντε καὶ μ' ἐξακόσ' ἀκόμη,
ἐγέμισαν χαλίκια τῶν Ἀθηνῶν οἱ δρόμοι.

Τοῦ Δραῦφους ἡ δίκη μὲ παγκοσμία νίκη.

Δέσετε τοὺς ἀδεκάστους, τοὺς δικαίους καὶ κρυφοὺς
δικαστὰς τοῦ Δραῦφους.
Κί' ὁ φυγόδικος Ζολᾶ
νικητὴς ξαναγυρίζει,
καὶ κανεὶς δὲν τὸν γελά,
καὶ κανεὶς δὲν τὸν σφυρίζει.

Ἔνας λοχαγὸς σὰν ἴσκιος, ἕνας λοχαγὸς σὰν πτώμα,
ξαναβλέπει ἴλιον ἤλιο καὶ ξαναπατεῖ σὲ χῶμα.
Ἔσθυνε τιμὴ χαμένη
ἴστοῦ Διαβόλου τὸ νησί
γιὰ νὰ λάμπουν τιμημένοι
Σακχαράκηδες χρυσοῖ.

Ἐλθῶν ἔρημος καὶ μόνος κί' ἔκαναν ἐκεῖνοι χάξι,
τὸν Πατὸ Ντὲ Κλάμ ἄρεστο, μέσα καὶ τὸν Ἐστερχάζυ.
Μέσα μέσα ξεφωνίζει κάθε στόμα, κάθε βῆμα,
βάλτε τους νὰ τοὺς δικάσῃ τὸ μαρτυρικό των θῦμα,
στείλετέ τους ἐκεῖ πέρα, ποῦ τὸν εἶχαν ἐξορίσει
γιὰ νὰ μὴν ξαναγυρίσῃ.

Ἔνας μάρτυς ξεγραμμένος χρυσοστέφανος περνᾶ,
νίκη μῆς δικαιοσύνης, ποῦ τὸν κόσμος κυβερνᾶ,

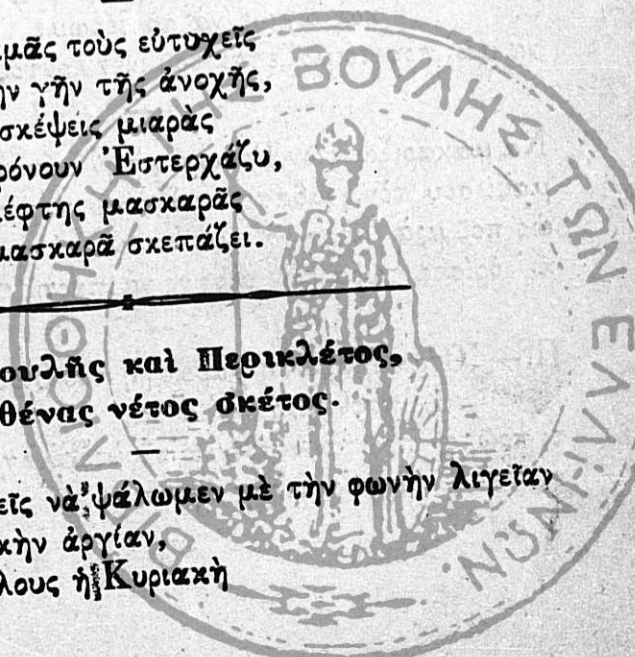
νίκη, ποῦ κεντρίζει τώρα κί' ὄλους τοὺς λαοὺς τοὺς ξένους,
νίκη, ποῦ κί' ἐμᾶς φτερόνει, νικητὰς προβιδασμένους.

Κάθε κράτος καὶ λαὸς
δοσον μέγας κί' ἀγλαὸς
μὲς ἴστῃς τόσαις εὐνομίαις
καὶ ἴστῃς τόσαις προκόπαις
κρύβει πάντα κί' ἀτιμῆαις,
κρύβει πάντα καὶ ἴτροπαῖς.
Ὅμως φθάνει καὶ μιὰν ὥρα,
ὅπου βγαίνουν ὄλαις φόρα.

Μὰ σ' ἐμᾶς τοὺς εὐτοχεῖς
καὶ ἴστην γῆν τῆς ἀνοχῆς,
ποῦ μὲ σκέψεις μιὰρὰς
δὲν φυτρώνουν Ἐστερχάζυ,
κάθε κλέφτης μασκαρᾶς
ἄλλον μασκαρᾶ σκεπάζει.

Φαδουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος ὀκέτος.

Φ. — Ἐλα κί' ἐμεῖς νὰ ψάλωμεν μὲ τὴν φωνὴν λιγείαν
Κυριακὴν ἀργίαν,
δι' ἄλλους ἢ Κυριακὴ

σχολής ημέρα μόνον,
κι' έμεις άργιαν διαρκή
καθ' άπαντα τόν χρόνον.

Π.— Έλα κι' έμεις ν' άπλώνουμε 'στών ήλιο τὰ ποδάρια,
Έλα κι' έμεις νά βάζουμε τούς σκύλους 'στην άγγάρεια,
και νά γελοΐμε, Φασουλή,
μέ τόση τεμπελιά
τήν πλάσι τούτη τήν τρελλή,
πού ρέβει 'στή δουλειά.

Φ.— Φαντάσου νά ξαπλώνεσαι χωρίς καμμιά σκοτούρα
και νά ποΰ φέρνουν άρχοντες χαζίρικο φαγι,
και γύρω γύρω, τζόγια μου, νά σουχουν γαρνιτούρα
καμπόση διοργανώσι και περισυλλογή.
Έμεις τὰ μαπαστουνάκια μας περίπατο νά βγάζουμε
και νά διασκεδάζουμε,
κι' εκείνοι τὰ τσερβέλα των γιά 'μάς νά τὰ γανώνουν
κι' έν γνώσει κι' έν άγνοιά μας νά μας διοργανώνουν.

Σύ 'ξένοιαστος 'στό Ζάππειον μαζί μου νά 'μιλής
γιά τούς άπάνω μύλους,
κι' αύτοι νά ξεροψήνουνται 'στών φορνον της Βουλής
μέ λογισμούς ποικίλους.

Έσϋ τὸ βράδυ νά κυτῆς τὸ φῶς τοῦ Γαλαξία
κι' αύτοι τρεις ώραις και μισή ν' άκούον τόν Εϋταξία,
'στην άνοιξί τῆς έξοχῆς
νά τρεῖς ψητὸ κοτόπουλο,
κι' εκείνοι, δοῦλοι δυστυχεῖς,
ν' άκοϋνε τὸν Σιμόπουλο.

Κι' εκείνος περισσεύματα θαυματουργά νά βγάγῃ,
μέ ὄσο προῦπολογισμὸν συγχρίσει νά τούς ρέβῃ,
ὁ μὲν παλῆς, βρὲ Περικλῆ, γιά τούς Ρωμηούς δὲν φθάνει,
άλλ' ὁ καινούριος ὁ διπλὸς φθάνει και περισσεύει.

Έσϋ σὰν πρῶτος κουβαρτῆς
νά κουτσοπίνης, νά γλεντῆς,
νά σφάζονται χηνόπουλα γιά σένα 'στῆς κουζίνας
κι' αύτοι νά μένουν, Περικλῆ, Καπιτωλιών χῆνες.

Νῆναι δουλειά μας τὸ πλοῖ και τὸ κουβαρταλῆκι,
χωρὶς καθυδὸ νά χαίρωμε,
και δίγως νά τὸ ξέρωμε
νά μᾶς προετοιμάζεται τοῦ μέλλοντος ἡ νίκη.

Νά μακαρίζω τῶν Ρωμηῶν τὴν ράτσα τὴν μαριόλα,
μαζί σου τὸν γραβάσινο νά πίνω varγιλέ μου,
ὡς ποῦ μᾶ νά μού 'ποῦν: «έτοιμασθήκαν δια,
κι' ὄριστε τώρα τὴν ρεβάνς νά πάρης τοῦ πολέμου».

Π.— Όταν ἡ πρώτη χαρναγὴ τοῦ βίου μας προβάλλῃ
παρθενικῆ κι' άγία,
τί πρῶτον πρῶτον αἰσθημα 'στοῦς Έλληνας μας θάλλει;
ἡ προσφιλῆς άργία.

Κι' ὅποταν ἐκ τοῦ Κεντρικοῦ διαβαίνου, Φα.ου
τοῦ Πλάτωνος Γοργία,
τὸ φλογερὸ κεφάλι των τί σκέψις πυρπολεῖ;
ἡ δωρεὰν άργία.

Κι' ὅταν ἰδέα ποταπὴ τοῦς φαίνεται και φαύλῃ
τὸ νά δουλεύῃς σπου φῶς και φίστες μαγείας,
κι' ὅποταν παίζου ντόμινο 'στών καφφενέ και τῶβλι,
τί σκέψις εἶναι μέσα των; ἡ διαρκῆς άργία.

Κι' ὅταν ἐγκύμονις σκοπῶν
γράφου χαρτιά και σβῶνου,
κι' ὅποταν σχέδια κλοπῶν
σὰν τὸν Κωσταλά δίνου,
και δίδεται συμμοριῶν πρὸς τούτους άρχηγία,
τί σκέψις εἶναι μέσα των;... ἡ διαρκῆς άργία.

Κι' ὅποταν ἐμπαρεύονται
τάρχατα τὰ κειμήλια,
κι' εκείνα παζαρεύονται
'στὰ ξένα τὰ Βασίλεια,
και κάνει πῶς φουρκίζεται κι' ἡ πλάσις ἡ λογία,
τί σκέψις εἶναι μέσα των;... ἡ διαρκῆς άργία.

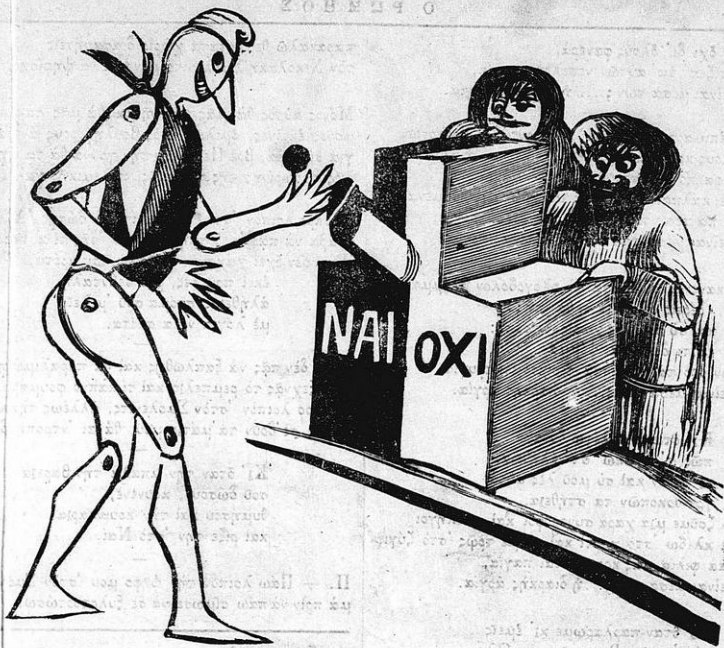
Κι' ὅταν ὡς κάτω προσκυνου
ἀμακατζήδων μούραις,
κι' ὅταν ζηλεύου και φθονου
ψηλοκαπελαδούραις,
ποῦ κόπρος τῆς 'ξεκόπρις περιφανῆς κι' Αὔγεια,
τί σκέψις εἶναι μέσα των;... ἡ διαρκῆς άργία.

Κι' ὅταν καθένας των λυσῶ
γιά κήπους και παλάτια,
κι' ὅταν μ' δνειράτα χρυσᾶ
και γλαρωμένα μάτια
φερμάρου σὰν λαγωνικὰ τῆς Μπόρσας τὰ σφαγετα,
τί σκέψις εἶναι μέσα των;... ἡ διαρκῆς άργία.

Κι' ὅποταν σκούζου ἀμανέ,
κι' ἐπὶ πτερῶν ἀνέμων
χαράζου μέσ 'στών καφφενέ
τὰ σχέδια πολέμων,
και φλέγει τὸς κροτάφους των δεσνῆ Τουρκοφαγία,
τί σκέψις εἶναι μέσα των;... ἡ διαρκῆς άργία.

Κι' ὅποταν δόξης πυρετὸν
παθαίνου τεταρτατον,
και σφίγγου ἔξη μαχητῶν
μέ θούρια Τουρταίων,
κι' ὅταν ὡς Άρχιτροτάγιοι τοῦ Ζαχαράτου μπαίνου,
κι' ὅταν πολέμου 'ξαφνικοῦ τοῦς ΕΛΘ 'ημιπληγία,
κι' ὅταν ὄρμου ἀκράτητοι κι' ἀπαλλαγέντες βγαίνου,
τί σκέψις εἶναι μέσα των;... ἡ διαρκῆς άργία.

Φ.— Κι' ὅταν σκιρτῶντες λαχταροῦ
νά πάρωμε τὴν Πόλι,
κι' ὅταν τοῦς βλέπῃς νά φοροῦν
Σταυραετοῦ φακίολι,

κι' είναι μονόχος πόλεμος ή πλιατσικολογία,
τί σκέψης είναι μέσα των ;... ή διαρκής άργία.

Κι' όταν ό πόλεμος γενή
πρεζιματος άγών,
χωρίς νά τρέξη γιά ποιή
μήτ' αίματος σταγών,

κι' όλοι ζητούν νά τους δοθή Στρατάρχου χορηγία,
τί σκέψης είναι μέσα των ;... ή διαρκής άργία.

Κι' όπότεν Άρεως πυρά
δέν έκτοπίζουν φρένας,
κι' άρχίζουν τά φαρμακερά
μαλλώματα της πένας,

και χύνουν δηλητήρια της κόρης του Βοργία,
τί σκέψης είναι μέσα των ;... ή διαρκής άργία.

Κι' όταν δεσπόζη των φρενών
φιλοπέλος ερήνη,
και κάθε νοός των Άθηνών
περί πολέμου κρίνη,

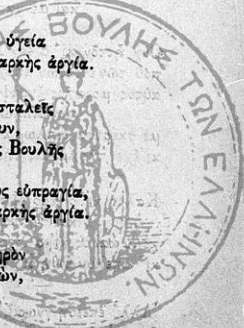
και των μεταρρμύσεων τους πιάνη νοσταλγία,
τί σκέψης είναι μέσα των ;... ή διαρκής άργία.

Κι' όπότεν φανερά φανή
πώς έχ' ή φάβα λάκκο,
και σταφιόεμποροι τρανοί
φιλοούν τον Παππαδάκο,
και συγελονείται καθεμιά του κράτους ύπουργεία,
τί σκέψης είναι μέσα των ;... ή διαρκής άργία.

Κι' όταν υπεραμύωνται
διά κενών οδίδων,
ή κλειδαράδες γίνονται
διά των άντικλειδών,
και τρέπει τά σαρκία των επίζηλος ύγεία
τί σκέψης είναι μέσα των ;... ή διαρκής άργία.

Κι' όταν άκαται κι' εύσταλεις
της μύταις των σκαλλίζουν,
κι' όταν ότ'ά πάλας της Βουλής
άγρίως ρουχαλλίζουν,
και τους κοιμίζει θαλερά του κράτους εύπραγία,
τί σκέψης είναι μέσα των ;... ή διαρκής άργία.

Κι' όταν τό χάσμα τό Ήρην
κτυπούν μέ ράβδον Άσάρων,
και τρέχουν άφθονα νερά,

δχι δι' ἄλλου φανερά,
καὶ νέα κτίετ' ἐπ' αὐτῶν νερελοκοκχυρία,
τί σκέψις εἶναι μέσα των ;... ἡ διαρκῆς ἀργία.

Κι' ἔταν ἐπιμαρτύρωνται τοὺς ἰσχυροὺς τῶν προγόνων
'στοὺς ἄλλους καὶ 'στὰ κέρη των, δικὰ των ἡ κλιμμένα,
κι' ἔταν σφαιρίδια βαστοῦν ἐκλογικῶν ἀγώνων
καὶ πᾶν σὲ κάλπαις ἐμπροστὰ μὲ χνώτᾳ μεθυσιμένα,
καὶ 'στὸς πατέρας τοὺς ὄθη θερμὴ φιλοστοργία,
τί σκέψις εἶναι μέσα των ;... ἡ διαρκῆς ἀργία.

Κι' ἔταν κανέναν σ' ἐρωτᾶ μὲ φλογοβόλον βλέμμα
«ξέρις ἀλήθεια τί θὰ 'πῆ ;»
καὶ σὺ τοῦ λῆς χωρὶς ἴτροπή:
«ὄ, τί δὲν εἶναι φέμμα,
μὰ καὶ τῶν ὄθῳ τὰ πρόσωπα περικοσμεῖ τρυγία,
τί σκέψις εἶναι μέσα σας ;... ἡ διαρκῆς ἀργία.

Κι' ἔταν σοὺ λέγω δυνατὰ
πῶς σ' ἀγαπᾷ 'στ' ἀλήθεια,
κι' ἔταν καὶ σὺ μοῦ λῆς αὐτὰ
γρονθοκοπῶν τὰ στήθεα,
κι' ὅποταν ζῶμε μὲ χαρὰ συντροφίαι καὶ κολλήγοι
κι' ἐγὼ σὲ κλιέω 'στὸ χαρτί καὶ σὺ μὲ τρέψ' 'στὸ ζῦγι,
κι' ἡ στερεὰ φιλία μας κρατύνεται παγία,
τί σκέψις εἶναι μέσα μας ;... ἡ διαρκῆς ἀργία.

Κι' ἔταν παρλάρωμε κι' ἐμεῖς
μας 'στοῦ «Ρωμῶν» τὸ φύλλον,
κι' ἔταν ἐσὺ μὲ πολεμῆς
καὶ μὲ χροατίνης ἔξωλο,
καὶ χύνετ' ἐκ τῆς γλώσσης μας πολλὴ σαχλολογία,
τί σκέψις εἶναι μέσα μας ;... ἡ διαρκῆς ἀργία.

Ἐν τούτοις αὖριον καλῶ τὸν καθὲ πατριώτην,
ἂν κι' ἔχωμεν Κυριακὴν, σχολῆς ἡμέραν πρώτην.
Δὲν πρέπει τὸ καθήκον τοῦ καθέναν ' ἀμελήσῃ
μὰ μὲ τὰ ἡμερήματα ἐν πᾶν τὰ ψήφισι.

Καλὸς βεβαίως ὁ Σκουζῆς, Μινίστρος ἐν τοῖς πρώτοις
καὶ ζένετ' ἐλεμὸν ἱππότης,
μὲ Πρέσβειον ὑποδοχὰς, μὲ σιχ, μὲ μπαριμπετόνια,
καὶ μὲ ναπολεόνια.

Ὁὗ ἤττον κι' ὁ δὸν Στέφανος Σκουλούδης τί σοὺ λῆει,
ποῦ τῶν ἐνόδων ἐποχῶν ἐγόρασε τὰ κλήη ;
αὐτὸς μονάχος ἐγραψε τὴν Βίβλον τὴν Λευκὴν
τὴν διπλωματικὴν
μὲ σκέρτσα διπλωματικὰ καὶ λόγια μετρημένα,
κι' ἔχει τῆς κάσαις τῆς βαρειαῖς καὶ τὰ κλειδιά παρμένα.

Καλὸς κι' ὁ γέρο Μπούμπουλης, περίφημος Ναυτικός
καὶ τῆς θαλάσσης λύκος,
πολὺ καλὸς κι' ὁ Στρατηγός, χαλύβδινο κορμί,
κι' ἀπελυμάνθη δι' αὐτοῦ τὸν ὄπλων ἡ τιμὴ.

Ἄλλ' ἐπειδὴ γνωρίζομεν, Περὶ κλεις ποθητὴ,
ὅτι κι' οἱ πέντε δὲν ἔμπορῶν νὰ γίνων Βουλευταί,

παρακαλῶ θερμότατα χωρὶς διασαφήσεις
τὸν Νικολάκη Σμολενίτις μόνεχα νὰ ψήφισῃ.

Μόνος αὐτὸς θὰ μὰς τὰ 'πῆ καὶ θὰ μὰς τὰ ἰωάνη,
μόνος ἐκεῖνος, ὀμιλῶν πρὸς βουλευφόρους ἄνας,
γιὰ σίγουρα, βρὲ Περικλῆ, τὴν γούνα θὰ τινχῇ
τῆς Θεωδωρίνης τῆς γνωστῆς, πολεμικῆς γαϊάνδρας.

Ἄστρο λοιπὸν 'στὸν Σμολενίτις νὰ δώσης, Ἄλεκινε,
τράβα νὰ πᾶς 'στὸ σπῆτι του νὰ ὄρης τί κόσος εἶναι.
Ἐκεῖ δὲν ἔχει χάχανα, δὲν ἔχει τσιγαρότα,
ἐκεῖ ποῦ λῆς, βρὲ σεβνταλῆ,
ἀλήθειας στόμα σοῦ μιλεῖ
μὲ λόγια νέτα σκέτα.

Ἐκεῖ δὲν πᾶς νὰ ζαπλωθῆς καὶ νὰ παραλιμάσης,
ἔχει ξεχνᾶς τὸ ρεμπελὸ καὶ τί καπνὸ φοιμάεις.
Ἄστρο λοιπὸν 'στὸν Σμολενίτις, ἀλλέως τῆκακῆ σου,
νὰ μὴ σὲ 'δοῦν τὰ μάτια μου, θάναι ἴτροπιδικῆ σου.

Κι' ἔταν τὴν μάπα τὴν βαρειά
σοῦ δώσω, κουνεῖ,
θυμήσου καὶ τὴν κουμπαριά
καὶ ρίξε τὴν 'στὸ Ναι.

Π. — Πᾶω λοιπὸν τὴν ψῆφον μου 'στὸν Σμολενίτις νὰ
μὰ πρὶν νὰ πᾶω σίμως νὰ σὲ ζυλοφορτώσω. [Δῶσω,

Μελέτη περὶ τοῦ Πανὸς, παγκάλως τυπωμένη,
Φιλοδελφείως συγγραφή, Γερμανιστὶ γραμμένη,
μὲ πλουτοὺν νέων γνώσεων κι' ἐμβριθεῖαν πολλήν
ἀναγνωσθεῖσα 'στὴν λαμπρὰν τῶν Γερμανῶν Σχολῆν.

Ἴδου κι' Ἐπιθεώρησις τὰ μάλ' ἀθλητικὴ
καὶ ποδηλατικὴ,
καὶ πρώτη τῶν εἰκόνων τῆς, πολλῶν καὶ διακοῦν
ὁ Παρασκευαϊδὸς μας, στολὴ τῶν πεισώπων,
ποῦ περπατεῖ καὶ περπατεῖ σὲ κάμπους καὶ βουνὰ
καὶ ντοῦρος 'στὴν πρωτεύουσα μὰς ἐρχεται ἐνά.

Πρὸς χρῆσιν τῶν Σχολείων καθ' ἅπαντα τὸν χρόνον
τευχὸς ἰδγῆς ἡμιτρώων γραμματικῶν κανόνων,
ἰδιοροθίου τέχνης καὶ ἱερικῶν μεγάλου,
ὑπὸ Κολοκοτρῶν Ἑλληνοδιδασκάλου.

Ἄιδονοπούλου μέλαρον καὶ Παππαϊωάνου
στολιὰ καὶ καταφυγὴ καθὲ πρωτεύουσιαν.
Ἦλθαν τὰ κανακίρικα τὰ καλοκαιρινὰ,
μὰς ἦλθαν, νάτα, νά.
Τρέξετε γὰρ νὰ κόψετε τῆς ὄρας φορεσιαῖς
πρωτεύουσιανὶ λόντες, γαμπρῶν κορμοσασαῖς.

Ψυχούλα μου τί χρομάτα
ψυχὴ μου τί κοψίματα,
τί πῶσαι, τί κορόδωματα,
τί τέλεια ραψίματα.

Κι' ὁ Φασουλῆς ἐρώναε μὲ τὴν ἑυλίαια μίση :
αχαρὰ 'στονε ποῦ τὰ φορεῖ καὶ ποῦ θὰ τὰ φορέσῃ.

Τοῦ ΡΩΜΗΟΥ μας τὸ Γραφεῖον, δὴ μέσα καὶ ρυθμός,
'στῶν Πιννακῶν τὸν ὄρομον, δεκαπέντε ἀριθμός.